

оно чега се сећам
боје времена
лоше шћућурен заборав
руке моје отврднуле
до лудила ме доводе.

Чуди ме

дан који касни
предели одвећ сиви
моје обличје које нестаје
цепаница која се пуши
судбина моја која не долази
чуди ме.

ЧУДНА АГОНИЈА

(...) сећам се свог првог бола
као што се други сећају месечевог зрака
који се спустио на усне витке пролазнице

дугујем кило морске соли
црнومه мраву
који ми је поклонио мој први бол
од тог бола оптрчао сам
читаво село
са сунцокретом у рупи
срео сам жене
које су имале своје мушице
децу која су јела жеравице
и на тај начин се спремала
за сиротиште
.....

Жерар Феликс Чикаја У Тамси рођен је 1931. у Мпилију. У Француску долази као четрнаестогодишњак. Брзо напушта школу и ради као неквалификован радник и хотелски портир. Од 1957. је новинар на радију, а од 1960. функционер је Унеска. Умро је 1988.

Дело Чикаје У Тамсија је обимно. Прву збирку је објавио 1955. под насловом *Зла крв*, а *Вайра у савани* (1957) најпознатија му је збирка. Носилац је велике награде на Фестивалу црначке уметности у Дакару 1966. Поезија Чикаје У Тамсија ослања се на двоструку традицију симболизма и надреализма.

Едуард МОНИК (Маурицијус)

СТРЕЉАЈТЕ МЕ

од песме до песме слика постаје изанђала
одлази у изгнанство у царство сенки

а ипак она је основала
краљевство прво: море
као продавачица острва
као ритуал вајкадашњи:
ако ме траже реците да сам
у симболу да бих опстао. (...)

Сада када сам рекао колико бих могао живети јер сам
нашао себе. Јер нисам више странац у сопственој
кожи. С којим правом ћу се окренути
ка смрти читавог једног народа? И плакати?

Бијафро Бијафро опет почињеш
да прстом упиреш у мене
Ибо Ибо ти ме зовеш
а мене је стид да одговорим
жив сам... жив сам... жив сам!

изићи у живот после сваке написане књиге
открити ништавност и повраћати како већ следује
твоје острво је затрпано
костима
даљином
ожилцима
неизвесношћу
сећањем
божјим заповестима
твоје острво у раскораку
са пролећима стреланим без равнодневица
твога изгнанства које се тиче само тебе и никог другог (...)

Ова песма престаје тамо где почиње моја сујета
вртешке мора се руше
у мојој кожи у мојој глави у моме гласу
окрећу се вртешке смрти...

била једном моја самоћа
било једном моје изгнанство
било једном али пустите ме
пустите ме: чекају ме на другом месту, не у мени...

ТА РЕЧ

та реч више не припада мени
не знам више где сам је нашао
дошла је као ти
пре него што сам је прихватио

— о рађање читав процес
читаво славље и све песме —
моје обредне речи су је опколиле
силовале
усмртиле
миловањима и загрљајима
моје речи су је начиниле племеном

Маурицијус је острво које се налази источно од Мадагаскара. Од 600.000 становника четвртина говори француски. *Едуард Моник* (1931) је најугледнији књижевник Маурицијуса. Одличан есејист и врстан песник, аутор песничке збирке *Вршешка мора*. Пише на француском и енглеском језику.

Жак РАБЕМАНАНЖАРА (Мадагаскар)

АНЦА

Једна реч
Острво,
само једна реч!
Реч која сече
омчу тишине на твоје врату.
Реч која кида траке
преображеног леша.

У утроби мајке
поскочиће ембрион.
У утроби камена
заиграће покојници.
А Човек и Жена,
и живи и мртви,
и звер и биљка,
сви ће се скупити дахћући
у шумарку магије,
тамо у средишту радости.
Једна реч,
Острво,
Само једна реч.

Јединствена реч живота.
Прва реч, последња реч.
Реч као копље,
реч као муња
стара као постање,
млада као дан!
Реч од чисте суштине
и чистог сјаја,